

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1896-1898. L
84:1 - 162**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

27. 2. 18.

Käraste!

Det har varit en stillastående vecka hvad arbete beträffar. Jag har gjort en liten novell, som jag väl sänder till en guldning. Det där andra vill ej komma i gång. Men det skall och måste. Det är just som skulle jag ej kunna skriva med mindre än jag är utfattig och på väg att förlora ära och anseende - Jag får hypotekisera mig till att tro att mina pengar äro slut. De bli det nog om jag håller på så här.

Tack för brevet, men det är nå snart, att du är sjuk. Jag kan ej säga, att jag betraktar det annorlunda än som en personlig förolämpning. Jag blir riktigt ont. Jag tror ej att dinns död är nå mycket att beklaga för dig som läkare, men som vän och uppmuntrare var den utmärkt. Jag tror ej, att sälltan varit, den synes mer i samliga Kländringar - Mer i dessa Kländringar än i den andra novell. Jag tror det är bra med styva underbjölar, som ej stå i bländ är den mästan osynlig, men jag vet ej hvorför det beror - Att svära sig, tror jag ej tjänar något till, så blir den mer framskjuten -

Tack för arbetet med Birgitta. ^{Skrit af titeln på den franska boken!} Det är nog bäst att uppskjuta gummans titel - Sedan kan jag förhållande göra någon episod ur hennes lif. Det är ej mycket troligt att jag gripes mig en med något historiskt, som behöfves vara sant. Det är ändå en sådan nyfikenhet att tjunga och se trovärdig ut nå att folk måste tro. Du måste det narraas titel i Hell. Jag förstår så väl hvorför Gleichenstein ej kunde göra en riktig Carl XII. Han kunde ej låta bli att tjunga. Men då man känner nå bör man väl akta sig för historia -

Jag tror egentligen mer på Elise än på dig vis à vis pojken. Men det är nå att man kan bli sjuk och förtviflad

afver att han ej talar med F.H. Rudbeck, jag kan ej säga
att Stockholmsprofessorerna tyckas så särdeles säkra på sin
sak. Alltså nå, som vi trodde i somras: Om det finnes en
doktor som förståde denna sak så skulle han nog vara
så ryktbar att man skulle kända till honom. Men han ser
mågonen hönt om någon specialist på beströbor.

Vi hörde ett rykte här för ett par dar sedan, att Westerdun
befintligt tokig. Det har ej bekräftats mig, som väl är - jag
hoppas det är osant.

Förra veckan var väderst praktfullt och våldsbunt. Snö-
fall kvar dag så att man ser gator och vägar riktigt skit-
liga ut. En morgon förensio mötte jag systersönerna med
sina sparker. Henrik var bly, men Birger var så trött
att pulsa i armen, att han grät. Så sköt jag sparken åt
honom och bjöd dem på förmiddags chokolad och uppträdde
i allt som en nöjesdjur. - Det tråkiga med denna
barnen är visst, att de så frimodigt talar på att man vill
dem väl, jag hade som barn detta djupaste misstroende till
stort folk.

Jag fick igår den glädjen att Elise fått förargelse för
sin dumhet att sända brefvet. Går jag med att hon sänder
det hit, hon skref och till sin farter och talade om att hon
skickat det. Nu var gummans så ledsam, att ^{Elise} hon ber mig om
att ord till tröst för henne - jag kan ej säga annat än att
det hela icke tog mig så värst djupt. Det är icke roligt för
den hängde att vara höflig. Det som förargar mig mest
är detta att folk tror att det är recessioner som skola hjälpa
en. Jag menar, att man nog får hjälpa sig själv. I Sverige det
lyckliga landet hade ej en dugglig kritiker. I Danmark har
de förtäppiga kritiker, men bra klara författare -

En flicka vill ha porträtt och biografi för en tidning. Hur skall
jag göra därmed? Antycker skrifver att hon fått löfte att
införa min närsta bok i Deutsche Rundschau som följetext -
och Braunseller!

Den gamla välsälsade prästern nu och i arbete - Den kan ju stamma
en vecka sedan allt är slut och va där. Både delarna kan den i andra -